

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 14. aprila 2016 ☼ Leto XXVI, št. 15

»ZA KA SE NARODIŠ, TISTO MORAŠ BITI«

Drštvo porabski slovenski upokojencov je edna od tisti organizacij Slovencev na Vogrskom, štere največ programov organizirajo za svoje člane. Starejše Porabke pa Porabci majo dosta vse: izlete, rokodelske delavnice, piknike, veselice, gordržijo indašnje šege – depa dosta dajo na kulturo ranč tak. K sebi so pozvali že pisatele s Slovenije tō, nej davnik pa se je predsednica drštva *Klara Fodor* pogučavala z direktorom pa glavnim urednikom Radia Monošter *Francekom Mukičom*. Zvali so ga kak pisatela, depa je dosta gučo od svojoga žitka pa dela za Slovence ranč tak.

»*Za ka se narodiš, tisto moraš biti. Kukanca tō ne guči vsikši dēn, ka je kukanca. Živeti je trbej kak Slovenec*« - je svojo pripovedjanje začno porabski novinar, šteri je gorraso v veukoj gorenjesinčarskoj držini. Normalno je bilau, ka so slovenski gučali, gezik se je navčo doma. V knjižnici šaule je najšo knige iz Slovenije, pa je začno šteti, če rejsan je dosta nej razmo. »*Nej je bilau slovara, zatok sem si brodo, ka gdasvejta ge tō ednoga napišem*« - je že v mladosti brodo kisnejši jezikoslovec.

»*V mlašeči lejtaj sem nej dosta cajta emo za včenjē, doma je trbelo delati. Zrankma sem knige od včera vō s turbe sipno, pa brž prejk potoka leto. Čūdili so se, kak sem kisnej do univerze prišo*« - pripovedja nekdešnji sinčarski pojep, šteri



Radijski urednik Francek Mukič je vküper zaspejvo s porabskimi upokojenci

je vōdržanje daubo pod zemlau, gda se je v sredičnoj šauli včiu za rudara (bányász) v Tabányi. »*Večer v desetoj smo mogli doježti. Ge sem pa vujšo vō s sobe, pa na tiuma posluššo Radio Slovenija*« - pletē dale pripovejst kisnejši radijski človek. Za včenjē za slovenskoga škonika so ga nagučali ranč v rudarskoj šauli, če rejsan se je sto za merara včiti v Miskolci. »*Depa človek dūšo má, nika ga primle*« - je ovado porabski novinar.

»*Vsikdar sem gučo, ka če nika znaš, tau moreš prejkdati, ka je tau edna vrejdnost. Tau je dobro čütenje, tau je glavno gé*« - je tomačo Francek Mukič od toga, zaka se je včiu za škonika štiri lejta v Ljubljani. »*Dühovnik bi tō rad biu, samo te*

bi nej smo ženske rad meti« - se je smedjau.

Sploj dosta dela je porabski pisatel emo z dvōma svojima romanoma (regény), šteriva v našoj rejči oprvin gučita od Porabja - za Porabje. Badva nas pelata v žmetne cajte komuništarske diktature po drügoj svetovnoj bojni. »*Vi leko najbolje razmejte te knige*« - je tapravo penzionistom. »*Če rejsan ste vi eške mali bili, so vaši stariške fejst trpeli v tisti časaj. Vi ste moja najbaukša kontrola, če je tak bilau, če rejsan sem ge dosta isko po arhivaj pa čüjšto tō.*«

Največ cajta v svojom žitki pa je Francek Mukič donk ponüco za svojo velko lübezen, za radio. Pri madžarskom državnom programi dela slovenske odda-

je že več kak tresti lejt, od leta 2000 pa pela Radio Monošter. »*Če rejsan nas je Slovencev malo, smo leko prejk radiona pá vküper. Baug vam plati, ka gučite pred našim mikrofonom. Vsikša pripovejst je zanimiva, vsikši človek je zanimiv, vejpa nika vej, ka samo un zna*« - se je zavalo glavni urednik svojim vōrnim poslušalcom. »*Mi samo dale davamo informacije, tak pomagajo mediji. Nam je ranč tak veseldje, če leko na priliki povejmo: 'na, za tau pa je bilau vrejdnost titi na Verico'*«. Franceki Mukiči, zvün slovenske materne rejči venak največ muzika znamenüje. »*Sprevajala nas je vsikši den. Spejvali so, gda so bili veseli ali žalostni, spejvali so med delom.*

Eden škonik je pri mojoj staroj materi njau radio, na šterom smo vsikši četertek večer, pred gorečov pečjau poslušali muziko iz Slovenije.«

V držini je več muzikantov bilau, pripovejda Francek. »*Moji bratke so fude meli, oča je tō znau igrati, un je sto napraviti Mukičovo bando. Ge sem harmoniko najšo med omarami pa začno klačiti. Fudo sem, vlačo sem, pa nikak sem se navčo. Sam od sebé.*«

Gda so se začnili Slovenci v Somboteli organizirati, so dostokrat vküprišli pa steli spejvati. »*Melodija je eške v vüjaj bila, depa vnaugokrat so falile reči. Zatok sva z ženov Marijov dojspisala oprvin reči porabski ljudski pesmi, te pa kisnej eške s sinaum Dušanom nautline*« - je svojo pripovedjanje zgotovo fudaš pa vodja skupine Sombotelske spominčice pa včasik naprej vzeu svojo harmoniko. Pisatelski zadvečerak se je brž prejkobrno v veselo pa koražno spejvanje. Nej je čüda, vejpa smo med publikov najšli dosta pesmarc s cejluga Porabja, štere eške - kak gost Francek Mukič - v srcej nosijo slovensko rejč pa pesem.

(Pred srečanjom s porabskim pisatelom je upokojencem z Varaša pa Slovenske vesi v konferenčnoj dvorani Slovenskoga doma svojo delo nutpokazala pa prošnje domanjoga lüstva poslušala slovenska zagovornica *Erika Köles Kiss*.

(O tom leko štete na strani 3.)

Ljubljana: Red za zasluge škofu dr. Jožefu Smeju

ISKRENI ZAGOVORNIK STRPNOSTI IN MEDSEBOJNEGA RAZUMEVANJA

Predsednik Borut Pahor je na zadnji marčevski dan podelil red za zasluge mariborskemu pomožnemu škofu dr. Jožefu Smeju, tudi v Porabju priljubljenemu duhovniku, rojenemu v

malno se je upokojil leta 2009. Vendar bolj na papirju kakor v življenju cerkve in kulture, kjer je aktiven še zdaj v Mariboru, Prekmurju in če je le mogoče, tudi v Porabju.



Predsednik Slovenije Borut Pahor predaja škofu dr. Jožefu Smeju red za zasluge

prekmurski Bogojini (15. februar 1922). Podelitve odlikovanja se je udeležilo veliko škofovih prijateljev, sorodnikov, duhovnikov, med njimi tudi predsednik škofovske konference Andrej Glavan in mariborski nadškof Alojz Cvikl. Podelitev je bila le nekaj dni pred slovesnostjo ob deseti obletnici murskosoboške škofije (7. april 2016), za katero si je škof Jožef Smej prizadeval vrsto let in z velikim zadovoljstvom sprejel njeno ustanovitev.

Dr. Jožef Smej je v bogoslovje vstopil v Mariboru, študij pa je končal v Sombotelu. Službovati je začel med drugo svetovno vojno kot kaplan. Pozneje je bil imenovan za župnika in dekana v Murški Soboti, v Mariboru pa je služboval kot stolni kanonik, član zbora škofovih svetovalcev, naddekan, stolni prošt stolnega kapitlja in generalni vikar. Papež Jaznez Pavel II. ga je imenoval za mariborskega pomožnega škofa leta 1983, ko je bil tudi posvečen. For-

V utemeljitvi za podelitev visokega državnega odlikovanja so zapisali, da je življenjsko delo duhovnika, teologa, pisatelja in prevajalca, raziskovalca in cerkvenega zgodovinarja obsežno in raznovrstno. Bil je pastir v duhu evangelija in cenjen poznavalec katoliškega nauka. Kot človek klasične izobrazbe, ki piše tudi v latinščini, je sodeloval pri prevajanju Zakonika cerkvenega prava, Svetega pisma stare in nove zaveze, Bogoslužnega molitvenika in komentarjev k psalmom. Napisal je tudi več nabožnih del in zgodovino župnijske cerkve v Murški Soboti. Opus Jožefa Smeja pa po besedah iz utemeljitve odlikovanja ni namenil le pripadnikom njegove verske skupnosti. »Nenehno se je zanimal za kulturo in ljudi, ki so med Muro in Rabo stoletja ohranjali svojo vero in narodnost. Življenje na območju nekdanje madžarske dekanije, imenovane Slovenska okroglina, je bilo pomembno torišče njegove-

ga intelektualnega zanimanja. Posebno pozornost je posvečal narodnim buditeljem, med njimi dr. Francu Ivanociju in njegovim sodelavcem.«

Škof Jožef Smej je napisal romana o prekmurskih pastorjih ter narodnih buditeljih Ivanu Baši in Števanu Küzmiču (Po sledovih zlatega peresa). Poleg kulturne zgodovine je z znanstveno natančnostjo skrbno proučeval tudi slovstveno zgodovino Prekmurja, prekmurskega jezika in prekmurske književnosti ter prekmurske avtorje, politike in vplivne osebnosti.

Na podelitvi so povedali, da biografija del Jožefa Smeja obsega več kot 150 enot, med njimi so številna samostojna znanstvena in leposlovna dela. Obsežen je tudi njegov znanstveni opus, s katerim je gradil mostove do duhovnih velikanov Evrope, ki jih je prevajal iz latinščine, grščine, francoščine ali madžarščine. Poseben prispevek k duhovni kulturi je dal tudi s svojo človeško držo. Velja za človeka visoke integritete, iskrenega zagovornika strpnosti in medsebojnega razumevanja, zaradi česar ima posebno mesto v srcu Slovencev, še posebej Prekmurcev (in Porabcev), ki so ga uvrstili med osebnosti leta 2000.

Škof dr. Jožef Smej je ob podelitvi visokega priznanja povedal: »Mnogi so napisali in izdali več knjig in znanstvenih razprav kot jaz. V mislih imam duhovnike, župnike, ki s prostovoljnimi prispevki vernikov obnavljajo cerkve in kapele ter župnišča, ki so mnoge umetniške vrednosti.« Izpostavil je, da so z njegovim redom za zasluge odlikovane tudi

katehestinje, redovnice, ki vzgajajo mladi rod. In še »... nobena družba, nobena država ne more obstajati brez desetih božjih zapovedi.« Za verski tednik Družina je škof Andrej Glavan povedal, da se s škofom Smejem veseli odlikovanja. »Odlikovanje je, kot je v nagovo-



Škof Smej se je zahvalil za visoko državno odlikovanje, red za zasluge, ob njem mariborski nadškof Alojz Cvikl in predsednik Borut Pahor

ru dejal tudi odlikovanec, priznanje in čast tudi za vse nas škofo in priznanje Cerкви, vsem duhovnikom in redovnikom, ki so toliko naredili za slovenski narod na kulturnem, zgodovinskem in verskem področju in ohranjali narod v duhovnem zdravju.« Mariborski nadškof Alojz Cvikl pa je za ta tednik povedal, da je vesel vsakega trenutka, ko je nekdo prepoznaven v svojem delovanju. »Škof Smej si za svoje delo zasluži priznanje tudi zunaj Cerkve, ker njegovo delo ni vezano le ozko na vernike, ampak je odigral tudi pomembno kulturno in narodnostno vlogo. Vesel sem, da je predsednik republike to prepoznal. Posebej v tem času škofija potrebuje pozitivnih znamenj in odlikovanje je pozitivno znamenje. Vesel sem tudi osebno, s škofom Smejem sva povezana, on me je posvetil v duhovnika. Zlata vreden je tudi v dana-

šnjem utripu škofije.«

V sveti maši v rojstni Bogojini, leta 2012, ob 90. letnici škofa dr. Jožefa Smeja, je soboški škof dr. Peter Štumpf, kot je zapisal kronist Parabja, tudi poudaril: »Jožef Smej so najstarejši med slovenskimi püšpeki, vejmo pa iz Svetoga pisma,

ka so leko patriarki gučali z Bougom iz oči v oči. Naš jubilent modrino ne dobiva samo iz knjig, liki iz srca do srca, od Bože milosti. Gospaud Jožef Smej so slejndji v redej veuki Prekmurcov, nazaj do Mikloša Küzmiča. Mamo dosta kulturnikov v našoj Slovenskoj krajini, nej so pa v tom redej. Dosta so napravili za kulturo, da pa niso narodni būditeli. Vüпам, ka pridejo cajti, ka do dali pravo vrejdnost deli gouspoda Smeja.«

Naj zaključim zapis z mislijo iz romana o Števanu Küzmiču Po sledovih zlatega peresa: »Nikar mi je ukradite sanj. So sanje, brez katerih človek ne more živeti!«

Vse vse dobro in iskrene čestitke v imenu bralcev in uredništva ob visokem odlikovanju!

Ernest Ružič
Fotografiji: Ksenija Hočevar, Družina

Slovenska parlamentarna zagovornica v Varaši

Narodnosti na Vogrskom mamó od majuša 2014. leta svoje zagovornike (szószóló) v Parlamentu. Nas Slovence zastau pa Erika Köleš Kiss, ki je že drügo leto



Slovenska parlamentarna zagovornica Erika Köleš Kiss

ziskala gora svoje volivce po porabski vasnicaj na pozvanje nisterne domanje organizacije. Mi, Varašanci bi že drügo leto vóostali, če nej bi se vzelo za tau našo Drüstvo porabski slovenski penzionistov. Slovenski penzionisti smo z veseldjom pozvali vse v Varaši živeče Slovence prejk medij pa cerkve tü na te forum, aj mi tü živo leko čüjemo, dobimo informacije pa spitavamo, ka bi radi znali. Penzionisti so nam lepau vküp prišli, vöjpamo, ka drügo paut že drügi Slovincov tü več pride. Tašoga ipa malo kraj trbej djati domanjo delo, steri smo nej v slüžbi, tisto nas počaka, depa taši forum se nam ne ponöjva vsakši den. V tau modernom svejti se šika človeki znati tau tü, ka se godi, ka se deje konkretno v parlamentu za nas, za našo porabsko pokrajino. Ranč zatau želim bola podraubnoma pisati o tejm, ka sem do tejsa mau furt bola na kratko štejsla.

Forum je najprvim pozdravo s karažnov prejkmurskov nautov Stanko s svojimi pajdaši z Goričkoga, na tau pa prisrčno, s toplimi rečami predsednica drüštva Klara Fodor. Slovenska parlamentarna zagovornica Erika Köleš Kiss je prijazno, baratšagoško pa čisto prausno začnila pripovedjati v svojoj žmanoj seničkoj maternoj rejči od dela tej narodnostni politiki,

konkretno od svojga tü.

Na začetki s težkimi stopaji Zagovorniki nejmamo pravice, ka bi interpelacije meli, tau je tisti govor, štere majo (opozicijske) stranke, štere so prauti tisti strankam, štere so na vladi. Ponavadi so te interpelacije na parlamentarni sejaj (djilejši) po pondelkaj, pa tak dvej-tri vöre, odvisno, keuko guča ma štoj, keuko pitanj je. Parlamentarne seje vsakšo leto po plani predsednika potekajo, en keden 4 gni, drügi keden pa en den, ovak so pa seje odborov, komisij. Pa nemamo dovoljenja za tau tö nej, ka bi glasovali od zakonov, druge pravice (jogok) pa ranč tak mamó kak vsi drügi poslanci. V parlamentarni odboraj (bizott-ságok) smo tö nutri pa mamó svojo komisijo tö. V parlamentarni odboraj so vse stranke nutri, najvejši je, šteri zakone pripravle, je 38



Stanko Črnko pa njegva padaša. Spopejvali so goričke pa porabske pesmi

lüdi nutrik. Ge tö sodelujem v tom pa v kulturnom odbori. Mi leko razpravlamo, vcuj gučimo, depa glasovati, gumbes klačiti nemamo pravice.

Na začetki smo eške sami nej znali, ka mo smeli, ka bau podobno pa ka ovakšo od dela poslancov. Sam premier Orbán Viktor je nas tak sprejmo: »Vü pam, ka vi vejte, ka je vaše delo, ka ge ne vejmo«. Pa sam predsednik parlamenta Kövér László, un je naš šef, če tao tak leko povejmo, un je odgovoren za tau, ka se godi v parlamentu, pri njem smo se prisegali, un

nam tö tau pravo, ka tau, ka dosegnemo, tau je od nas tö odvisno. Pravice uni majo dola napisane za nas, depa ka mi s toga vöprinesemo, je že od nas odvisno. 6. juniuša 2014 smo mi svojo



Penzionisti iz Varaša pa Slovenske vesi so bili aktivni

odbor tö vküper postavili, pa smo se odlaučili, kak mo delali. Na začetki smo rejsan s težkimi stopaji začnili. Zdjaj pa že konkretno vejmo gdé, gda pa kak se



Stanko Črnko pa njegva padaša. Spopejvali so goričke pa porabske pesmi

leko opirajo tista vrata, po šteri trbej klonckati, če človik kaj šké za Slovence ali za pokrajino ali za kaj drugo dosegniti.

V parlamentu sedim najmenje Naš odbor je Odbor za narodnosti na Vogrskom (Magyarországi Nemzetiségek Bizottsága), o šterom se vse leko zvej po internetu, ka se tam godi, što, gda pa ka je gučo, pito, što ka je odlaučo. Brž smo gor prišli, včasik v juniuša, ka en küp tašoga dela mamó, ka trbej zavolo narodnosti skem prva narediti. Med tem je biu volilni zakon

(válásztási törvény), ka takrat djeseni so volili lokalne narodnostne samouprave. Pa té eške tak bilau, gdé se je samo do 25 lüdi za Slovence ali za štere koli narodnosti priznalo, tisti nedo

zato ga volo zvünredne seje, ka té trbej vödebrati tistoga člaka, šteri de pred parlament eno temo neso. Pa čleki trbej furt šteti, gde pa što ka gučo, kakšno mnenje, mišljenje ma té pa tisti. S tem dosta cajta dé. Nekak me pito, ka delaš ti v Pešti, tam v Parlamentu sediš? Nej, tam sedim najmenje, tam sedim, gda so parlamentarne seje, ovak pa sedim za račnalnikom pa gledam, gde pa ka bi leko k našim temam vcuj najšla ali ka je tisto, gé človik leko pomaga.

Veuki falat

V kratkom cajti po izvolitvi smo pa začnili razpravljati o proračuni (költségvetés) za lajnsko leto. Te smo pa meli tašno temo, ka smo trno dosta mogli delati. Ka za narodnosti je država dugo-dugo, prejk devet lejt, ranč teuko penez dala, nej menje, nej več. Nej odvisno od toga, keuko dela so prejkvzeli, keuko inštitucij majo. Tau je té en veuki falat biu, aj tau mi leko sprmenimo. Državne samouprave so politične organizacije na Vogrskom, civilne organizacije samo prejk nji leko pridejo do penez, do proračunske podpore, pomauči. Taši je zakon. Prejk smo poglednili, gé peneze delijo narodnostim pa smo prosili predloge (javaslat) od državni samouprav, pa smo te šli k štiri-pet različnim predsednikom, vodjam frakcij. Gda smo od Rogán Antala vö prišli, bili smo štirge, smo že znali, ka je že gvüšno, zeleni posvejt je, tak ka do za nas, dobimo zaprosene podpore. Druge stranke so tö izvolile naš predlog, dva-trgé poslanci so se nazaj držali. Tak ka celi parlament je razmo, ka že dugo lejt so nam nika nej zdignoli, tak ka je najbola pravi cajt. Depa nej so penazge vse. En küp tašni zakonov geste, šteri za nas, narodnosti tö valajo. Vejpa mi tö na Vogrskom živemo, vse ka se v parlamentu razpravla, se za vse naše pitanje tö leko šté.«

(Več v naslednji novinaj.)

Klara Fodor
tekst pa slika

OD SLOVENIJE...

V mrežo panamskih dokumentov ujeti tudi Slovenci

V mrežo panamskih dokumentov se je ujelo tudi 78 družb, povezanih s Slovenijo, in 74 Slovencev samih. Na naslovu - nasproti parlamenta - je registrirano podjetje UPC Svetovalna skupina. Prek še enega podjetja za finančno svetovanje, Omega Fin, je njen lastnik in direktor Uroš Petrovič prek Mossack Fonseca za svoje stranke odprl najmanj 17 družb, večino na otoku Angvila, kjer tako rekoč ni davkov. Da bi bila podjetja namenjena davčnim utajam oz. »davčni optimizaciji«, Petrovič zanika. Obdavčitev kapitalnega dobička, dobiček podjetij je obdavčen s 17-odstotno stopnjo, v Sloveniji je 25-odstotna, na Angvili je ni. Finančna uprava (Furs) je v petih letih v številnih davčnih oazah izvedla več kot 942 nadzorov in ugotovila za 24 milijonov evrov dodatnih obveznosti, torej neplačanih davkov. Motiv za Angvilo torej je. Pregled transakcij Urada za preprečevanje pranja denarja razkriva, da je v zadnjih štirih letih in pol do podjetij na Angvili iz Slovenije šlo vsaj 39 transakcij - od posojil do plačil računov.

Vaja na stadionu Stožice

Vaja na stadionu Stožice je bila ena večjih v zgodovini Slovenije na temo množičnih nesreč. V njej je sodelovalo 1.680 ljudi. Po scenariju nesreče se je zgodil teroristični napad z več sto poškodovanimi. Vodja ljubljanske reševalne postaje Andrej Fink je priznal, da so jih k pripravi tako obsežne vaje, ki so jo začeli pripravljati že na začetku decembra lani, spodbudili tudi novembrski teroristični napadi v Parizu. Po scenariju je na stadionu prišlo do več eksplozij in streljanja. Skupno je bilo poškodovanih 223 oseb, več kot 40 jih je umrlo, več kot 60 je bilo težje poškodovanih. Izbruhnil je tudi požar. Poleg tega je terorist zajel talce in postavil določene zahteve. Zato so policisti organizirali ekipo pogajalcev, na koncu pa je specialna enota policije vpadla v prostor, kjer so bili zajeti talci, te rešila, terorista pa ubila.

Porabske upokojenke so nastopile v Cankovi

Letos je Turistično društvo Cankova že šestič organiziralo folklorni večer v kulturni dvorani VGD Cankova. V soboto zvečer, 2. aprila 2016, se je napolnila kulturna dvorana z vaščani in



Folkloristke upokojenske folklorne skupine Društva porabskih slovenskih upokojencev

nastopajočimi skupinami, da bi preživeli prijeten večer, ki ga je pripravilo omenjeno društvo pod vodstvom ge. Hilde Vogrinčič. Porabske skupine se vsako leto udeležujejo prireditve, v tem letu je z velikim uspehom nastopila Folklorna skupina upokojenk ZSM (vodja: Marijana Kovač, mentorica: Dragica Kolarič, harmonikar: Boris Velner). Navzoče je porabska skupina razveselila tudi s tem, da jo sestavljajo same ženske, kar je prava posebnost tudi med slovenskimi folklornimi skupinami. Nago-



Nastopajočim se je zahvalila predsednica cankovskega društva Hilda Vogrinčič

voroma ge. Vogrinčičeve in župana občine Cankove g. Draga Vogrinčiča je sledil bogat program, v katerem so nastopili ob porabskih upokojenkah še učenci OŠ Cankova, domača folklorna skupina, FS Podkolanca, folklorna skupina iz Avstrije, tamburaška skupina in ljudski godci. Občinstvo se je vsaki skupini za nastop zahvalilo z velikim aplavzom, prireditvi pa je sledilo prijateljsko druženje nastopajočih skupin.

A. Bedič



Pismo iz Sobote

Karaoke

Karaoke! Kak je tou inda popularno bilou. Eške na teveni smo leko gledali pa poslušali, kak so ništerni rejsan lepou djali, edni pa so nouto tak lagvo popejvali, ka so naše mačke tri dni nej gesti škele. Ja, kak vsikša takša popularna oneja je ta pomalek tō doj vgasnola. Drugo je popularno gratalo. Depa ene karaoke neškejo pa neškejo preminouti.

Ja, te karaoke, o steri brodim, najraj lidge brezi svoje pameti popevajo. Vej vam nika nouvoga ne pripovejdam, tou so na velki poznane karaoke. Une pa tak dejo, ka kakši bole prejgen političar kaj povej, že lidge za njim gnako kokodačejo, škem prajti, popevajo. Takše se prejk cejle človekove historije godi. Starejši lidge eške pounijo, mlajši se v šoulaj včijo, kak so Nemci za svojim Hitleron popejali. Če je un pravo, ka njim Židovge krv pidjejo, je že prejk polonje Nemčije gnako gučalo. V indašnjoj Jugoslaviji je naš pokojni Tito zapovedo, ka moramo na svoj daum tak pasko meti, kak za svoje oči mamō. Ja, ja, skur cejla Jugoslavija je takše vred z njim popejala. Takše karaoke rejsan leko vsepovsedi najdemo. Istina, ka so ene lagve bile, ka je za njimi velka baja prišla, ene karaoke pa so se vejdle na špajsen kraj tō obrnouti. Kak tista z ene vesi, gda se je ranč v Jugoslaviji socializem začno.

Lidge so vküper prišli, ka do čüli, ka njin tisti bole prejgnji glavške majo povedati. Ja, vse vküper je brž vögledalo kak kakše karaoke. Najprva je prvi prejgen gučo od toga, kak se novi žitek začne. Na vsikši tri minute je tristou lüdi spopejvalo:

»Aj živejo novi časi!«

»Demo naprej v nouve čase,« se je čülo za tejm. »Smrt starim časom,« se je čülo tadale.

Pomalek so že za vsikšo rejč, ka je steri vöpovedo, popejali, škem prajti, kričali. Na red je slejdnji guč prišo. Možakar si malo skašla, si vodou gutne pa začne z gučom:

»Mi smo kak prvo vse vzeli kraj tistim, steri so živeli na srmački pa zmantrani plečaj naši pavrov...« je možakar nej mogo do kraja zgotoviti. Nej je mogo, ka so karaoke že popevale:

»Aj živejo srmačka pa zmantrana pleča naši pavrov!«

Po tejm, gda so tou o plečaj eške sedemkrat spopejvali, so se guči zgotovili. Začnola se je veselica. Na, na njoj je samo ena ženska popejala. Depa pri karaokaj moje taščē Regine, trno čedne ženske, nikak nejde. Una je trno poznana po tejm, ka rada vsefele gor vzeme. Una je nikše fele papagaj-karaoka gé. Eto je nekaj vözglaslo, ka se velki vijer na našo krajino spisti.

»Vijer, velki vijer pride,« je gučala vsikšomi, steri go je škeu poslušati. »Vijer, velki vijer pride,« je popejala eške po tistom, gda bi té prekleti vijer že davnik preminouti mogo. »Vijer, velki vijer pride,« je gučala, dočas je nej kaj nouvoga zvejdla, ka je po tejm leko popejala. »Tou vse vküper se dun ne more srečno zgotoviti. Tou vse vküper se dun ne more srečno zgotoviti,« je že popejala kak kakšo karaoke-opero.

Nin po trej vöraj te opere sam go pito, ka se tou ne more srečno zgotoviti.

»Vej pa ti resjan nika ne pouniš, nika ne vejš. Vej pa té naš mali na smučaj, ne more nouvoga sponzora dobiti. Tou pa se rejsan ne more srečno zgotoviti.«

Na, telko o karaokaj za gnes.

Miki

ZA KREPITEV MOČI PORABSKIH MEDIJEV

Vest, poročilo, komentar, intervju, reportaža - z nazivom osnovnih novinarskih zvrsti se je že zagotovo srečal vsak, ki je delal za kakšen medij (časopis, radio, televizijo, internet) ali se zanima za časnikarski poklic. Kakšna pa je vsebina teh poimenovanj, so lahko izvedeli udeleženci delavnic medijskega izobraževanja v Monoštru, ki sta jih priredila Zveza Slovencev na Madžarskem in Urad Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Tridnevno izpopolnjevanje so obiskovali tako sedanji sodelavci časopisa Porabje, Radia Monošter in televizijskega magazina Slovenski utrinki kakor tudi mladi, ki še študirajo ali so dejavni na drugih področjih narodnostnega življenja v Porabju. Med predavatelji smo našli dolgoletne medijske strokovnjake iz matične Slovenije. Mentor izobraževanja *Janez Ujčič* je desetletja aktiven sodelavec različnih časopisov, radijskih in televizijskih programov ter izkušen urednik in ustanovitelj več medijskih inštitucij. *Srečko Pirtovšek* je novinarsko deloval predvsem na področju gospodarstva in financ, znan pa je tudi kot televizijski urednik in organizator finančnih sejmov. Teoretične osnove novinarstva je poslušalcem nazorno predstavila predstojnica Inštituta za medijske komunikacije na Univerzi v Mariboru (FERI) *dr. Suzana Žilič Fišer*.

Prvi dan izobraževanja se je pričel s predstavitvijo položaja slovenskih medijev na Madžarskem. Odgovorna urednica našega časopisa Porabje *Marijana Sukič* je povedala, da ima časnik ob informiranju bralcev tudi nalogo krepitve identitete. V prihodnosti bi pa rada pritegnila mlade sodelavce in oblikovno prenovila časopis. O težavah s pridobitvijo mladih kadrov je spregovoril tudi novinar Slovenskih

utrinkov (avtor tega članka) *Dušan Mukič*, in izpostavil pomen obvladovanja tako slovenskega knjižnega jezika kot porabskega narečja. Posebno vlogo slednjega je poudarila tudi sodelavka Radia Monoš-



Pred kamero Géze Doma pripravlja Lilla Fasching intervju s študentko Martino Zakoč

ter *Margita Mayer* in opozorila, da mladi vedno redkeje spregovorijo slovensko in čez 5-10 let morda ne bo več radijskih sogovornikov v Porabju. Organizatorji delavnic so izo-



Radijska novinarka Margita Mayer na »raportu« - v ozadju mentorja Srečka Pirtovšeka in Janeza Ujčiča

braževanje priredili prav zaradi pritegnitve mladih v novinarske vode in osvežitve krvi v porabskem časnikarstvu. Motiv in interes zanje naj bi bila seveda pridobitev službe, kajti zagotovo bi se našla slovenska sredstva za zaposlitev novih kadrov, tako mentor *Janez Ujčič*. Pripadnost k skupnosti bi lahko okrepili tudi obrati, ki naj bi jih ustanovil slovenski kapital v Porabju. Predavatelj je predlagal tudi prireditve odmevnega dogod-

ka v Monoštru, ki bi ga organizirali povezani porabski mediji in obenem pritegnili mladino in madžarsko javnost. Lahko bi šlo za dogodek humanitarne narave ali denimo kampanjo za obno-

vitev baročne cerkve. Kakor je predavatelj poudaril, mora porabski radio delovati v živo, če hoče dandanes ogovoriti poslušalce. Za to je potrebna zaposlitev mlajšega modera-

torja, ki naj bi govoril tako slovensko kakor madžarsko in pritegnil tudi madžarske poslušalce. Mentor je pozval k oblikovanju 2-3 konkretnih predlogov za slovensko vlado. Predavateljica *dr. Suzana Žilič Fišer* je opozorila, da se narodnostni mediji ne prilagajajo zahtevam modernega časa, njihovi naslovniki so namesto večine le pripadniki ožje skupnosti. Nujna bi bila vzpostavitev spletne strani, na kateri naj bi objavljali vsi sodelavci

porabskih medijev. V svojem teoretično zelo podkovanem predavanju je nato mentorica predstavila moč medijev nad javnim mnenjem ter odprla temo novinarske etike in možnosti manipulacije. Tu so se porajala vprašanja glede resničnosti in objektivnosti, okoli katerih se je na delavnici razvila živahna debata. Popoldan se je zaključil s pogovorom o novinarski držbi pri komentarjih in intervjujih.

Drugi dan delavnic je bil namenjen praktičnemu izobraževanju. Ker je pri televiziji najpomembnejši dejavnik slika, so na vaje povabili snemalca z opremo. Vsi udeleženci so dobili nalogo, da se pred kamero javljajo s kratkim besedilom (»raport«), nato pa so vsi posneli intervjuje z enim od ostalih udeležencev delavnic. Sodelujoči so se lahko preizkusili tudi v branju napovedi pred objektivom, končno pa so ocenili uspešnost izvedbe skupaj s predavateljema, ki sta opozorila tudi na morebitne napake.

Kot zadnjo nalogo so udeleženci doma sestavili časopisni prispevek, ki so ga odposlali mentorjem delavnic. Na zadnji dan izobraževanja so slušatelji prisluhnili opombam predavateljev o tem, kako bi lahko vsebinsko in slogovno izboljšali svoje pisne izdelke. Čeprav je bila medijska delavnica namenjena predvsem porabski mladini, ki naj bi nasledila sedanje slovenske novinarje na Madžarskem, so se izobraževanja udeležili večinoma že izkušeni medijski sodelavci. Predavanja so bila vsekakor koristna tudi zanje, saj vemo, da skoraj vsi porabski novinarji prihajajo z drugih študijskih področij. Delavnice pa so pokazale, da v krogu mladih Slovencev na madžarski strani meje na žalost ni pravega zanimanja za narodnostni novinarski poklic.

-dm-

... DO MADŽARSKE

Več kot polovica Madžarov sovraži tujce

Študija agencije Tárki ugotavlja, da 53 odstotkov Madžarov sovraži tujce in le en odstotek je prijazen do njih. Ksenofobija je narasla prav v obdobju, ko se Madžari skorajda niso srečali z migranti, saj so se na meji postavile ograje, zato študija ugotavlja, da je to rezultat protimigrantske propagande. Agencija Tárki od leta 1992 analizira, kaj menijo Madžari o migrantih. V času jugoslovanske vojne je popolnoma zavračalo sprejemanje beguncev 15 odstotkov ljudi, prav toliko jih je bilo prijaznih do njih. V naslednjih letih je počasi naraslo število ksenofobov, njihov odstotek se je gibal med 20 in 40 odstotki, drastično je narasel šele leta 2016.

Osebnostno srečanje z begunci vpliva na odnos ljudi, toda prav obratno, kot bi si mislili. Madžarsko prebivalstvo je bilo najmanj protibegunsko usmerjeno prav jeseni leta 2015, ko je v državo prišlo - in jo prepotovalo - več deset tisoč beguncev. Osebnostno soočanje z njihovimi tragedijami je pomnožilo število ksenofilov.

Ocena madžarske gospodarske konkurenčnosti

Ocena konkurenčnosti madžarskega gospodarstva že več kot petdeset let (l. 1960) ni bila tako slaba kot prav zdaj, je ugotavljal gospodarski minister prve Orbánove vlade Attila Chikán na predavanju na univerzi v Debrecenu. Na lestvici Svetovnega gospodarskega foruma je Madžarska med 144 državami na 63. mestu. Leta 2001 je bila še na 29., leta 2006. na 38. mestu. Med 12. kazalci konkurenčnosti je država dobila najslabšo oceno glede delovanja vlade (97. mesto) in glede poslovnega okolja (90. mesto), bolj spodbuden je položaj na področju infrastrukture in tehnološke opremljenosti (43. mesto). Akademik Chikán je med značilnosti sedanje gospodarske politike uvrstil rast vpliva države v gospodarstvu, izenačenje družbenih razlik s sredstvi politike, in kratkoročno gospodarsko stabilnost kot prioriteto. Poudaril je, da je potrebno spremeniti usmeritev gospodarske politike (dati prioriteto malim in srednjevelikim podjetjem in storitvam), kar lahko naredi tudi sedanja vlada.

Dja lüstvo rada mam

V Slovenskoj vesi pri potoki so gorrasli tetica Iluš Žampar, po možej Bartakovič, dapa doma je najbola samo tak poznaajo, ka Bücoštje Iluš. Gda so še mali bili, oni so sir drügoma dali, dapa nej zato, ka so parbrani bili. V gimnazijo so se glasili, dapa prejk praga so nikdar nej staučili, v šaulo so je pa v vacalejgi nesli. Če škele znati, kak pa zaka, te preštite tadala te moj pogovor s tetico Iluš.

- Tetica Iluš, tam pri potoki so drugi tö bili ali samo vaša družina tam živela?

»Tam na srejdi, kak smo mi bili, je dosta družin bilau, tam so bili Gracuštji, zvün nas še eni Bücoštji, Lapcini pa Daulašini. Mi smo se prejk oča zvali tak ka Bücoštji, naša mati je Lapcina bila, samo bola tam više so bili doma.«

- Vi ste skrak pri potoki bili, nej ste se bojali, ka vam ram voda tazapere?

»Nej, tam je taša velka voda nikdar nej bila, ka bi se bojati trbelo, tam, gde smo mi bili doma, tam je samo dosta koratov bilau, ribe pa edne nej.«

- Gda je vrauče bilau, te ste se kaupali v potoki?

»Mati so včasim tam gvant oplatnjüvali, dapa mi smo se tam nikdar nej kaupali. Včasim smo šli na Rabo, samo mi smo se vode bodjali, zato ka stariške so nam večkrat prajli, aj skrb mam, nej ka bi se zalezali.«

- Vas je kelko bilau doma?

»Nas je šest bilau, mati pa oča pa mejla sem dve sestere pa enga brata. Dja sem bila najmenkša, dja sem se tak tjasnau naraudila. Te so že stariške starejši bili, tak ka name so bola sestere packale. Tau je mena mati vsigdar pravla, gda je v fabriko mogla titi, te je name v eden velki vacalejg (ruto) zasükala, pa me je v šaulo odnesla. Gda so me s šaulo domau prinesli, te je Förtjina gospa vsigdar kričala moji sestri Anuški, aj dé

domau pa aj skrb ma namé.«
- Lejpa lejta ste meli tam pri potoki?

»Dobro je bilau, zato ka dosta mlajšov bilau pa smo se leko grajali, gda so stariške na njivo šli. Mi smo nej meli špilo, dja sem prvo babo te dobila, gda je moja tetica z Merike poslala. Dja sem tisto babo tak djizdavo nosila po vesi, aj drugi tö vidijo, zato ka tau velko bilau. Tau je samo dočas bilau, ka sem mala bila, sledkar gda sem že štirinajset lejt stara bila, te sem že mogla pomagati. Dostakrat je tak bilau, ka je mati delat üšla, dja pa oča sva pa žetvo delat šla.«

- Meli ste krave?

»Tistoga reda je pri vsikšom rami bila krava, najbola zavolo mlejka, samo tau je nej dobro bilau, ka smo je dosta mogli pasti. Krave je nišče nej sto pasti, dja sem tö dosta trpela z njimi, zato ka so me nej baugale. Oča mi je vsigdar pravo, aj skrb mam na krave, nej ka bi si nogé strle. Samo dja sem tak mala bila pa sem je nej mogla zdržati. Te je še nevolna bila pa so se korili, če je krava malo prejk mejé staučila, zato ka te vsakši skrb emo na svojo, vsakšoma je trbelo travo.«

- Največ dela je vejn s senauw bilau, nej?

»Tisto je lagvo bilau, najbola pa prazniti na pod, zato ka se je prašilo pa badalo, zavolo tauga je niške nej sto klačiti titi. Dja sem najmenša bila pa te sem skur vsigdar dja mogla klačiti titi, mislila se, ka me vrag vzeme.«

- Bilau je tak, gda ste mali bili, ka ste na dugši čas z daumi odišli?

»Dja sem se dobro včila pa gnauk sem v pionirski tabor odišla na Mikosszéplak. Po ednom kraji sem rada bila, ka sem leko üšla, po drügom kraji pa žalostna, zato ka sem sta-

riše doma njala. Dja pa moja padaškinja Popovska Panka sva tam tak bile kak dva srmaka. Gda smo zajtrk meli, so nas gledali, če dejmo tak, kak trbej, samo mi tašo djesti smo doma nikdar nej dobili. Müva, gda sva mlejko dobile,



Bartakovič Iluš iz Slovenske vesi

müva sva sau vcuj k mlejki prosila, peštrski mlajši so se samo smejali, ka cutjar trbej v mlejko, nej sau. Sir smo tö dobili, ka smo ga sploy nej poznali, ka je tau dje, korili so se z nami, zaka ne dejmo. Prvi večer smo se vsigdar molili Peštarom, aj našo porcijo tö pogejo, aj školnicke tak vidijo, ka smo mivedvej tö vse pogle. Samo oni so telko tö nej ladali, zato smo pa te sir skrivali, samo ka so tau vpamet vzeli pa so nas naprej vzeli.«

- Vi ste se dobro včili?

»Dja sem se dobro včila, školnik mena pravi, aj dém v gimnazium, gda zgotauvim. Samo mi smo srmacke bili pa smo nej meli pejneze. Stariške so me nut dali spisati pa gda začniti trbelo, te sem itak doma ostala, zato ka so mi stariške pravli, ka oni na tau nedo meli pejneze pa baukše, če ranč ne začnem.«

- Ka ste delali potejn?

»V gauško sem delat odla, tisto je tö nej lagvo bilau. Flanco smo sadili, travo smo želi,

vejnke smo žgali pa tašo. Nej je trbelo vsikši den titi, dapa mi smo zato radi bili, zato ka smo si malo penez leko prislüžili. Dja sem te petnajset lejt stara bila, dapa še zdaj itak dosta spoznancov mam s tisti časov. Dosta nas je iz vesi odlo delat, pa nej samo v te slovenske vasi, liki na Rábafüzes tö. Tam smo pri granici taše lejpe rame vidli, šteri so vse prazni bili, zato ka so tam Nemci bili doma, pa te so od tistec vöodpelali, deportirali. Zdaj je ta ves zato taša mejšana, ka vse féle narod so sé pripelali, sto vej, od kec.«

- Kelko lejt ste delali v gauški?

»Ne vejm, zato ka te sem še mlada bila pa se ranč nej znala, ka smo tak po črnem gorvzeti bili. Tau sem samo te zvejdla, gda sem v penzijo odišla, ka tista lejta so mi nej vcujzračunali, zato ka so uradno nika nej plačüvali za menov, ka sem v gauštji delala. Drügo pa tau, ka dja sem tistoga reda ranč nej mislila na tau, ka gnauk stara gratam, pa mo v penzijo üšla.«

- Sledkar ste gde delali?

»Na granico sem odla okapat pa grablat.«

- Nejste se bojali, ka na mino staučite?

»Nej, zato ka so tam bili sodacke pa zazranka so je gorapobrali, gda smo pa zgotauvili večer, te so je nazajsklali.«

- Gda ste se ženili?

»Šestdesetoga leta, gda sem dvajsti lejt stara bila, te sem se ženila, mauž je tö iz Slovenske vesi, oni so se tak zvali, ka Burdušini. Sprvoga smo se malo doma, tam pri možej držali, zato ka mi smo mali ram meli, sledkar smo pa te tak zidali tü pri pošttiji. Ram smo pomalek zozidali, te je še nej vse tak drago bilau kak zdaj, pa lüstvo je eden drugoma tö fejst pomagalo. Te smo od banke nej

dosta pejnez goravzeli, zato ka samo telko smo vönaprajli, ka je potrebno bilau, ka smo se leko sé spakivali. Edno ižo smo na gotovo naredli, tjünjo, klejt pa kaupanco.«

- Dobro je bilau na svoj tau pridti?

»Po ednom kraji je dobro bilau, dapa gda sva obadva v gnakoj partiji (izmeni) delala, dja v židanoj fabriki on v kosinoj fabriki, te sva s sinaum pa s čerdjauv nevolno mela, kama je dejava. Te so še v vrtec obadva nej goravzeli, dočas hči nej v šaulo prišla, dočas je sin doma bijo. Te je tak bilau, če si dejte rodijo, te si samo pet mejsecov leko z njim doma bijo. Gda sva pa tak delala, ka vsakši v drugoj partiji, te sva si na cajtungi eden drugoma pisala, če sva kaj stela, zato ka sva se nej trno srečala med kednom.«

- Vi ste doma gazdüvali?

»Že tak nej, kak doma pri starišaj, ka bi krave meli, samo svinje pa kokauši smo meli, drügo nej. Kokauši še zdaj mam pa enga völkoga kokaut, mauž se tak sir kori, ka bi ga nej trbelo, zato ka vsigdar samo popejva, on pa tau ne mara. Zemlau že tak na velki ne delamo, samo malo krumče, papriko, paradajs pa kaj tašo mam za svoj tau. Vejš, ka že ne ladava tak, stariva sva gratala. Dja sem srečo mejla, ka sem rano leko v penzijo odišla, zato ka sem tkalka bila. Mauž je tö malo prvin leko v penzijo odišo, on je pa pri peči delo, gde je fejst vraučé bilau. Tak ka zdaj bi nama najbaukše šlau, če bi nej bila stariva.«

- Kak tau, ka vi, pa ranč tak vaš mauž, gdakoli vaja vidim, vsigdar dobro volau mata?

»Vejš ka, dja lüstvo rada mam, rada k meša odiva, gde se z lüstvom leko srečava. Zakoj bi se žaugala, vejpa vsakši ma nišo nevolno, zakoj bi dja zdaj tau tebi guncála.«

Karči Holec

POŠTIJA SREJDI VARAŠA

Srejni maloga varaša v dva kraja poštijsa dé. Skrak te poštijsa nej samo eden človek živé. Pa skrak nje je nej samo ena bauta, tam so rami, gračanki, so lidgé. Više maloga varaša nej nabole velki brejg leži, na njem so travniki, drejve pa divdje stvari. Od vsega toga ta parpovejst guči.

Šift na poštiji

»Šift! Na poštijo je šift prišo,« se prva na glas mala Magda zglasi.
 »Šift! Po poštiji je es k nam šift prišo,« se malo bole na glas Lacika zdejra.
 »Šift na poštiji? Tou nika nejde,« se najbolje na glas Renata glasi.
 »Mlajši, vej pa norije naprej nosite! Takšo se ne more zgoditi. Za šift vodou trbej nej pa poštijo,« so se Pištini lače začnole trousiti. Depa najbolje za istino! Srejni maloga varaša na poštiji šift stodji. Nej samo mlajši, vekši so ranč tak samo z blejdin gledali. Vsi, cejli mali varaš, je samo gledlo, ka zdaj té šift v njivom malom varaši iške. Takšo se je eške nigdar nej zgodilo.
 »Leko do nam mourdje delali, ja, leko nam mourdje naredijo, té človek pa je zdaj že tū gé,« vō na okno frizerka Fanika gleda.
 »Depa té je preveč rano prišo. Mourdje se tak brž dun ne naredi,« vō na dveri mesar Peter stoupi.
 »Na, za takši šift dun nej trbej velko mourdje napraviti,« skrak šifta pek Lali stane.
 Té šift je eden avto gor na koulaj k njim v mali varaš pripelo. Šift je ranč tak velki, ka nut v njega ali pa na njega ena držina pa trge njeni pajdaši stanejo. Takše fele srednje velka jahta je tou gé. Tisti možakar nut v autoni pa li samo gleda, gleda pa ne vej, aj tadale pela, aj se obrne ali aj ostane, kama je prišo. Rejsan, tak vōgleda, kak bi nej s toga svejta biu. Zaprav, takši je gé, kak bi se na kraj svejta pripelo.
 »Tou je mali varaš gé,« pita pa se brž vidi, ka je od nikec daleč prišo. Pa ovak tō, če stoj na avtojove table pogledne. Brž leko v pamet vzeme, ka je tihinec gé. Na njegvo velko srečo se na svojom starom potači školnik Božo pripela. Brž doj stane, že je pri človeki. Mlajši se tak kcu k njima zgnejzdjo, kak bi stoj cukre talo. Bole so njiva poslušali, menje so razmeli. Depa nin za deset minutov se možakarove lampe raznok potegnejo. Vidi se, trno je veseli grato, več se je nej nevolivo.
 »Merci, merci, merci,« trousi Božojovo rokou pa že v atouni sedi, že ga obrača pa za eno minuto šifta več nej bilou v malom varaši.
 »Na, nika z mourdjom nede,« mali Lacika brsne v kamen.
 »Vej pa, Lacika, nika vcejlak drugoga je gé. Té možakar iz Francije se je v šouli nej najboukše včiu. Skrak mourdja je tō en mali varaš gé. Depa un je v našoga prišo. Eden den duže de njemi trbelo, ka na mourdje pride. Ja, ja, včiti se trbej pa se ti takše ne more zgoditi,« bi školnik Božo eške tadale doj davu, če bi nej vsi razodišli. Tak je mourdje skur prišlo v mali varaš. Depa eške je prišlo, že je odišlo tō. Mlajši pa so brž naužice pa falate lesa naprej vzeli. Vsakši se je paško mali šift delati. Leko, leko, ka gdasvejta dun mourdje v mali varaš pride. Depa bole gvušno je gé, ka mlajši prva na mourdje pridejo kak pa mourdje do nji. .

Miki Roš

DIJAŠKI DAN NA ŠTEVANOVSKI ŠOLI

1.aprila je bil na DOŠ Števanovci dijaški dan. Na začetku šolskega leta so učenci izvolili novega predsednika dijaške

nili? Bilo je več kategorij: ples, recitiranje v madžarščini in v slovenščini in glasba; učenci so med drugim zaigrali na

Po kosilu so dobili učenci sladoled, vsak dve kepici. Popoldne se je program nadaljeval. Najprej sta nam Matjaž Farcaš in Kende Oldal pokazala, kakšna lokostrelca sta. Učenci so lahko tudi jahali, kolesarili, peli karaoke, igrali nogomet, se udeležili kviza in različnih iger v telovadnici, tiste, ki so želeli, so jih tudi naličili. Z veseljem so kupovali tudi srečke in so bili veseli, če so kaj dobili.

Pred koncem dneva je žirija objavila rezultate. Vsi nastopajoči so dobili darila, ki so jih zbrali učitelji.

Hvala vsem, ki ste polepšali



Veseli prizor v kulturnem domu

samouprave. Največ glasov je dobil Balint Mešič. Pri delovanju samouprave pomaga učiteljica Eva Kukor. Tako smo se skupaj dogovorili, da bo 1.aprila na naši šoli dijaški dan, ko se bo »svet postavil na glavo«. Pouk se je začel zjutraj ob osmih s t. i. obratnimi urami. Učitelji smo sedli v šolske klopi in se učili, učenci pa so poučevali.

Okrog pol desete ure smo odšli v kulturni dom, kjer se je začel program »Zvezdice...«. Nastopajoči so se že več tednov pripravljali na to tekmovanje. Šestčlanska žirija je ocenjevala produkcije. Kakšne produkcije smo si lahko ogledali in jim prisluh-



Učenci so se lahko preizkusili tudi v lokostrelstvu

citrah in piščalki, peli so v slovenščini, pripravili parodijo in pripovedovali vice. Njihovi nastopi so bili zelo zanimivi. Žirija je ocenila vse nastope zelo pozitivno.

dan našim učencem in hvala tudi tistim, ki so prispevali darila.

Agica Holec ravnateljica



